

TERUGGEKOMEN OM TE BLIJVEN

‘Vroeger riep ik terug.’ Toen Nathalie in 2021 bij Displays begon, had ze een kort lontje. Als een werkbegeleider haar corrigeerde, vond ze dat bijzonder moeilijk. Ze hield vast aan haar eigen mening en botste geregeld met anderen. ‘Ik had een grote mond. Niemand had mij iets te commanderen, vond ik. Kritiek en commentaar waren supermoeilijk voor mij.’ Na enkele maanden leek het net daarom einde verhaal bij Lidwina. De boodschap was hard, maar liet wel een deur open. ‘Ze zeiden me toen dat ik terug mocht komen als ik mijn karakter veranderde.’

Die ervaring bleef hangen. Thuis dacht ze na over wat haar gezegd was. Haar manier van doen had niet gewerkt. Als ze wilde blijven werken, moest ze iets anders proberen. ‘Daar heb ik het best moeilijk mee gehad, eerlijk gezegd.’

De scherpste kantjes eraf

Begin 2023 mocht ze terugkomen, maar nierstenen hielden haar langer thuis dan ze wilde. Maanden later kon ze écht weer aan de slag.

Ze vult displays: kartonnen kastjes die in winkels producten als scheermesjes of batterijen tonen. Nathalie was vastbesloten om dit keer haar werk te houden.

Liefst van al gaat Nathalie haar eigen weg. Eigengereid, koppig, brutaal en licht ontvlambaar. Dat eigenzinnige trekje zal er altijd wel zijn, maar de scherpste kantjes zijn eraf. Feedback komt nog altijd binnen, maar ze kan er nu beter mee om. Een goede werkbegeleider zegt duidelijk waar het op staat: eerlijk en respectvol.

Het jaar waarin alles kantelde

Begin 2024 kreeg Nathalie eindelijk een contract van onbepaalde duur. Het plezier was van korte duur. Ze had al een tijdje last van haar ogen, maar had het wat op de lange baan geschoven.

Tijdens het jaarlijkse medisch onderzoek bij Lidwina ging de bal aan het rollen. Ze moest naar de oogarts, die haar naar Leuven stuurde. 'Een maand later wist ik dat er een tumor op mijn oogzenuw zat. Zonder operatie zou ik blind worden.' Na de operatie durfde ze amper haar ogen weer te openen. De opluchting was enorm: ze kon nog zien, en beter dan ze in lange tijd had ervaren.

Vandaag heeft Nathalie 95% van haar zicht terug. Haar lichaam is nog altijd aan het herstellen. Ze moet voorzichtig zijn, met plaatjes en boutjes in haar hoofd en een litteken dat traag geneest.

Andere keuzes

Het had slecht kunnen aflopen. Die gedachte bleef hangen. Nathalie maakt zich veel minder druk om kleine dingen. Ze voelt haar grenzen beter aan en kiest bewuster waar haar aandacht naartoe gaat. 'Waarom zou ik mij druk maken om alles en iedereen?', glimlacht ze. Ze wil eerst zorgen dat ze zelf sterk genoeg wordt. Daarna zal er wel weer ruimte ontstaan voor al het overige.

Haar directheid is gebleven, vaak met humor erbij. Als ze slecht geslapen heeft, zegt ze dat liever meteen.

Dan weten collega's waar ze aan toe zijn. 'Het is mijn dag niet vandaag', kan ze dan zeggen. En op warme of drukke dagen, als iedereen wat korter van stof is, helpt het om het eenvoudig te houden: 'We gaan elkaars neus niet afbijten.'

Graag werken bij Lidwina

'Ik ben hier graag', zegt ze over Lidwina. Ze heeft werk en voelt dat er rekening met haar wordt gehouden. Zoals toen ze de tijd kreeg om tot rust te komen voor ze die zware operatie moest ondergaan. Ze was toen zo gespannen dat werken tot conflicten met collega's had kunnen leiden. 'Dat de werkbegeleiders dat hebben begrepen en dus ook konden voorkomen, vind ik heel respectvol voor de collega's en voor mij.'

Displays vullen is secuur werk. Zelf noemt Nathalie het een kartonnen puzzel: de juiste producten, in de juiste aantallen, op de juiste plaats. 'Eén keer een fout maken, en dan kloppen de voorraden niet meer', zegt ze.

Tot aan mijn pensioen

'Ik wil hier blijven tot mijn pensioen.' Als ze gezond blijft, zegt ze erbij. Opvallend: wat ze vroeger zo moeilijk vond, noemt ze nu een van de redenen waarom ze wil blijven. Werkbegeleiders geven eerlijke feedback: kort op de bal, duidelijk en respectvol.

Thuis wacht haar andere wereld. Dieter, met wie ze al twaalf jaar samenwoont. Hun twee katten. En Lego. Nathalie bouwt het liefst grote projecten. Op haar kast staat een Titanic van 1,35 meter. Vier dagen heeft ze eraan gewerkt. Als er één blokje ontbreekt, wordt ze zenuwachtig. Ook daar telt ze, kijkt ze na en stopt ze pas als het klopt.

In gesprek met Nathalie Van der Borgh

Nathalie Van der Borgh (36) werkte voor het eerst bij Lidwina in 2021, kwam na een periode van onderbreking terug in 2023 en kreeg in 2024 een arbeidscontract van onbepaalde duur.

Ze werkt mee aan de assemblage van displays. Nathalie verloor haar papa toen ze 10 jaar oud was. Knuffelvriend Teddy, intussen al 30 jaar een vast gezelschap in haar leven, herinnert haar aan haar papa en vergezelt haar bij alle moeilijke momenten, tot in het ziekenhuis toe.

Nathalie heeft een dochter. Ze woont in Beverlo, samen met Dieter en hun twee katten. Sinds ze ooit een bouwdoos cadeau kreeg van haar broer, is ze een gepassioneerde Legobouwer met een voorliefde voor grote projecten.